

Hoofdstuk 1

Donna Moree parkeerde haar oude autootje recht voor het huis en werd direct getroffen door de enorme tegenstelling. Bij zo'n mooi huis hoorde eigenlijk een veel mooiere auto voor de deur.

Impulsief viste ze haar fototoestel uit de tas die naast haar stond. Ze stapte uit en liep een stukje naar achteren. Grijnzend nam ze de foto die ze voor zich had gezien, de roestige voorkant van haar auto met daarachter de imponerende ingang van het huis.

Dit was niet het soort foto waar ze voor betaald zou krijgen, maar dat was dan jammer. Het was juist zo leuk om dit soort gekke dingen vast te leggen. Ze duwde de camera terug in haar tas en keek naar de protserige voordeur.

Was het de bedoeling dat ze daar aanbelde of zou er ergens een zijdeur zijn? Deze deur zag er niet eens uit alsof hij open kon en ze kon zich niet voorstellen dat hij dagelijks gebruikt werd. Zou ze niet beter om het huis heen kunnen lopen om te kijken of er ergens een achteringang was? Of zouden ze dan denken dat ze rondsuffelde?

Voor ze een besluit kon nemen, hoorde ze een auto achter de hare stoppen. Ze draaide zich om en zag een man uit een mooie groene sportauto stappen. Die paste wel perfect bij het landhuis. De man trouwens ook. Hij was het toonbeeld van de elegante edelman: duur pak,

leren schoenen en dik, donkerblond haar dat goed geknipt om zijn hoofd viel.

Hij keek op en Donna hield haar adem geschrokken in. Ze herkende hem direct. Maar dat kon niet waar zijn!

‘Kan ik u ergens mee helpen?’

Hij was ouder geworden, maar niet minder aantrekkelijk dan negen jaar geleden. Zijn trekken waren wat scherper, maar dat vond ze juist boeiend. Ze hield van gezichten die een verhaal vertelden.

De fotografe in haar bedacht dat ze dolgraag een portretsessie met hem zou willen doen, maar het meisje dat ze eens was wilde niets liever dan vluchten, net als toen.

De vrouw die ze nu was won de inwendige strijd. Ze hield zichzelf voor dat ze hier was voor zaken en dat ze zich professioneel moest gedragen. Wat er tussen deze man en haar geweest was, deed er niet toe.

Ze glimlachte vriendelijk en antwoordde kalm: ‘Ik ben hier om het landgoed en de bruiloft te fotograferen.’

‘Aha, jij bent de fotografe die mijn zus ingehuurd heeft. Prettig kennis met je te maken. Ik ben Floris van Santhove.’

Donna hield haar gezicht in de plooi, maar haar gedachten raakten in een stroomversnelling. Aangezien de bruid van geboorte de barones van Santhove was, moest hij de baron zijn. Hij was dus alles behalve de eenvoudige jongen waar ze hem destijds voor had

aangezien. En hij had haar een jaar lang netjes in de waan gelaten.

‘Mijn zus is er niet, maar ik verwacht haar elk moment thuis. Ze heeft mij gevraagd je naar je kamer te brengen.’ Voortvarend liep hij naar haar auto en deed de kofferbak open. ‘Ligt je bagage hier?’

Hij stak zijn hand uit naar de grote leren tas die vooraan lag.

‘Nee, niet die. Dat zijn mijn camera’s en lenzen. Die draag ik liever zelf.’

Hij keek haar onderzoekend aan. Ze las eerst verbazing op zijn gezicht, daarna heel even blijdschap die vervolgens veranderde in woede. ‘Donna?’ Ze vond het niet zo vreemd dat hij haar nu pas herkende. Destijds had ze haar donkere haar heel kort gedragen. Nu was het lang en door een recente reis naar Afrika was het verkleurd ...